

Arrest

nr. 274 934 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Angolese nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 7 februari 2019.

1.2. Op 27 oktober 2021 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 7 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing inzake A.O.D.C., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Luanda. Tijdens de oorlog in '90 tot '92 ging u naar Soyo, waarna u terugkeerde naar Luanda. In 2001 begon uw relatie met uw echtgenote A. M. B. A. (CGVS nummer 19/14015/B), en in 2008 trouwden jullie. U werkte net als uw vader, sinds 2005 voor het bedrijf Halliburton. U begon er als chauffeur in Departement Veiligheid en Omgeving, en dan ging u naar de veiligheidsdienst. Vervolgens was u verantwoordelijk voor de afdeling Procurement binnen de dienst PM&L. Sinds 2016 was u manager van de Chemie afdeling. Halliburton was gelegen op een bedrijventerrein, genaamd Sonils. U was ook lid van de politieke partij MPLA. Op een dag in 2014 belde L. V. u op, hij was verantwoordelijk voor de hele basis Sonils. L. v. stelde voor dat u het bedrijf van zijn vrouw zou aannemen om voor Haliburton te werken, zijn vrouw werkte op dat moment ook in HR van Haliburton. Gezien dit een belangenconflict zou betekenen voor het bedrijf, en dit tegen de regels was, weigerde u hier op in te gaan. L. V. zat ook in de MPLA. Vanaf dat moment begon hij u tegen te werken, en bedreigde hij u. U bleef verder werken.

In 2017 na de verkiezingen, kwam er een nieuwe president aan de macht in Angola, die net zoals de vorige president tot de MPLA behoort, maar waardoor uw vriend C. P. A. niet meer een bevoorrechte positie had in de overheid.

In mei 2018 zond uw team een specifiek chemisch product naar Soyo, maar onderweg werd de truck overvallen. Uit intern onderzoek bleek dat het vervoersbedrijf niet voldoende voorzorgen had genomen. Echter, op 10 augustus 2018 werd u op 5 uur in de ochtend aangehouden door de politie thuis, u werd gearresteerd voor het verdwijnen van de chemische producten. Tijdens uw opsluiting zochten uw echtgenote en vader naar oplossingen en informatie. Uw vrouw kende via haar werk M. M., die voor de politie werkt. Hij kon achterhalen dat L. V. de oorzaak van uw gevangenschap was. M. hielp om u vrij te krijgen, en de conclusie was dat u best het land kon verlaten.

Terwijl u opgesloten was in de gevangenis, ging uw echtgenote een visum aanvragen voor zowel u, als uw echtgenote en de kinderen. Nadat u de gevangenis verliet, van 14 december 2018 tot 17 januari 2019 verbleef u in Kilamba. Samen met uw echtgenote wachtte u op een gunstig moment om tickets te kopen. U verliet Angola op 17 januari 2019 met uw echtgenote en uw drie kinderen, jullie reisden rechtstreeks naar Portugal.

Jullie verbleven tien dagen in Portugal, bij een lid van de familie, en reisden vervolgens verder naar België. Op 28 januari 2019 kwamen jullie aan in België en op 7 februari 2019 dienden u en uw echtgenote A. M. B. A. (CGVS nummer 19/14015/B) een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: twee contracten van Haliburton, de beveiligingskaart Haliburton, visitekaartje, uw rijbewijs, het rijbewijs van uw vrouw, uw ziekteverzekeringskaart, de ziekteverzekeringskaart van uw vrouw, vliegtickets, verkiezingskaart, militantenkaart MPLA van uw echtgenote, ICM studentenkaart van uw echtgenote,

BPC bank badge van uw echtgenote, studentenkaart van uw echtgenote, social security card van uw echtgenote, Lidkaart Organização da Mulher Angolana echtgenote, Consular identity Card echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat L. V. u zal vermoorden vanwege de problemen die u had op Haliburton en op Sonils.

Het CGVS wijst er ten eerste op dat u ondanks het feit dat u een visum had voor Portugal, als eerste aankwam in Portugal, daar tien dagen verbleef, maar het naliet om een verzoek tot internationale bescherming aldaar in te dienen. *Gevraagd waarom u geen bescherming zocht in het eerste veilige land dat u bereikte, antwoordde u dat Angola en Portugal een band hebben, en dat u dacht dat het niet veilig was om daar een verzoek in te dienen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). Het CGVS wijst er op dat de bescherming geboden in Portugal dezelfde is als in de rest van de Europese Unie, en dat bovendien u nergens concretiseert wat er dan voor u onveilig zou zijn in Portugal. Van een verzoeker met een gegronde vrees tot vervolging kan er verwacht worden dat hij zich beroept op de bescherming van het eerste land waar hij veilig is, u geeft nergens aan waarom u dat niet zou zijn in Portugal. Dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde gegronde vrees ten aanzien van L.V. en diens aanhangers. Daarenboven hebt u ook in uw land van herkomst wel enige tijd gewacht alvorens u het land verliet, u had immers na uw vrijlating op 14 december 2018 al bijna meteen een geldig visum. In uw visumdossier zaten ook reservaties voor vluchten uit Angola naar Portugal op 22 december 2018, dit is ook de dag waarop uw visum geldig werd. U wachtte echter samen met uw vrouw tot 17 januari 2019 om een vlucht te nemen, waarbij u zich naar eigen zeggen ook niet echt verborg voor L.V. ondanks het feit dat hij op de hoogte was van het feit dat u de gevangenis had verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het feit dat u toch nog een hele tijd na uw vrijlating gewacht hebt om het land te verlaten, ondermijnt verder ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.*

Verder zijn er ook enkele merkwaardige verklaringen die u aflegde over waar uw paspoort is en hoe u het verloor. *U reisde, net zoals de rest van uw familie, met uw persoonlijke paspoort en een visum voor Portugal naar Europa. U hebt ook uw paspoort meegenomen op het vliegtuig mee naar België (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Uw paspoort zou nu echter terug in Angola zijn, bij de persoon die u hielp om uw reis te regelen, genaamd M. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). M. had een contact op de luchthaven in België die jullie daar oppikte, en in wiens auto jullie de paspoorten vergeten zijn. Echter, gezien u toch ook alles kon regelen van deze ontmoeting met de plaatselijke persoon, via M., is het niet geloofwaardig dat u niet op dezelfde manier hem contacteren om terug jullie paspoorten te kunnen krijgen. Het is volstrekt niet geloofwaardig dat deze persoon uw paspoort helemaal terug naar Angola kon sturen, maar dat niet gewoon aan u in België kon overhandigen. U beweert dat hij uw contactpersoon, M., beter kende dan u, maar dan nog kan u dat toch zeker onderling geregeld hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Uw bewering dat u M. pas contacteerde toen hij de paspoorten terug had, is niet aannemelijk gezien het belang van dergelijke persoonlijke identiteitsdocumenten. Wat des te merkwaardiger is, is dat u een hele resem van persoonlijke documenten hebt neergelegd tijdens het persoonlijke onderhoud, kaarten zoals uw rijbewijs, verzekeringskaarten, vliegtickets kon neerleggen, maar dat u wel uw paspoort zou zijn verloren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Uw verklaringen over de manier waarop u uw reisdocumenten verloor, en de stappen die u (niet) hebt ondernomen om uw paspoort terug te krijgen zijn niet aannemelijk, en wijzen er op dat u belangrijke informatie tracht achter te houden over deze documenten.*

Ook wat betreft uw visumaanvraag en het visum dat u kreeg voor Portugal zijn er nog enkele zaken op te merken die de geloofwaardigheid van uw relaas danig ondermijnen. *Zoals ook uit het bijkomende staving van uw advocaat blijkt, is het niet noodzakelijk om vingerafdrukken af te staan in het kader van uw visumaanvraag indien er bij een voorgaande aanvraag, niet langer dan 59 maanden voordien, al vingerafdrukken in het VIS systeem werden opgenomen. In sé kan het dus zijn dat u inderdaad geen biometrische gegevens moest geven, maar op uw visumaanvraagformulier staat bij vraag 27, "Vingerafdrukken (...) die eerder zijn genomen ten behoeve van een Schengenvisumaanvraag" wel 'nee' als antwoord. Er staat ook geen indicatie van een datum wanneer deze vingerafdrukken in het systeem werden opgenomen, zoals ook gevraagd wordt onder vraag 27. U begrijpt zelf niet waarom dat zo is dat dat genoteerd staat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Er werd dus niet aangegeven dat u al eerder vingerafdrukken afstond in het kader van een visumaanvraag. Het CGVS merkt echter ook op dat VFS, de externe organisatie die instaat voor het registreren van de visumaanvragen voor Portugal in Luanda, u wel persoonlijk aanwezig verwacht om voor u een visumaanvraag te doen, enkel voor minderjarigen kan de ouder de visumaanvraag doen. Dit is ook terug te vinden in de informatie in het administratief dossier. Daarenboven zit in uw visumdossier ook een bevestiging van een afspraak voor u bij VFS Global op 30 oktober 2018 om 11 uur, samen met uw vrouw en twee kinderen.*

Gezien u beweert opgesloten te zijn geweest van 10 augustus 2018 tot 14 december 2018, roept dit al vragen op bij uw beweerde aanhouding. U kan immers niet naar het Visa Application Centre gaan indien u op dat moment in de gevangenis zit. U werd bevraagd over deze afspraak, maar u blijft volhouden dat u geen persoonlijke meeting had, en dat u toen in de gevangenis zat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U werd er ook op gewezen dat uw visumaanvraag door u persoonlijk getekend was (zie Pedido de Visto Schengen p. 3), waarop u antwoordde dat u dat in de gevangenis hebt gedaan en dat u nooit fysiek daar bent geweest (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Het is al zeer merkwaardig dat u in de gevangenis een visumaanvraag mocht tekenen, gezien u daar toch voor onbepaalde duur opgesloten was, dat u daar niet eens een proces gekregen had. Uw advocaat legde in een bijkomende staving uit dat uw vader het formulier voor aanvraag naar de gevangenis bracht. In haar interview beweerde uw echtgenote echter dat u geen formulieren moest ondertekenen, en dat ze kon bewijzen dat jullie getrouwd waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B, p. 10). Ze vertelde in haar interview dat ze nooit uw medewerking nodig had, en dat u ook niet beschikbaar was (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). Uw echtgenote werd ook geconfronteerd met uw handtekening op de visumaanvraag, die gebeurde voordat u beweerdelijk de gevangenis verliet, maar ze had geen idee hoe dat gekomen is, en haar enige verklaring was dat ze misschien uw handtekening van uw vorige visumaanvraag gebruikte (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). Ook wanneer ze rechtstreeks bevraagd werd over bezoek aan de gevangenis heeft uw echtgenote niets verklaard over dat uw vader het aanvraagformulier mee naar de gevangenis nam, enkel dat u meer contact had met uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). De toevoeging van uw advocaat staat dus in contrast met de spontane verklaringen van uw echtgenote, die voor de rest wel volledig instond voor het regelen van de visa voor het gezin. Dat zij niet wist hoe uw visumaanvraag door u ondertekend werd, is volledig ongeloofwaardig in de context dat zij alles voor u kon regelen als echtgenote.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat er in uw visumdossier nergens een vermelding is van uw job bij Haliburton. Als beroep staat er aangeduid dat u professor bent, en het bevat ook twee attesten van tewerkstelling in de scholen Oscar Ribas en Shelsia LDA. U legde uit dat u een samenwerking deed met de school, voor gehandicapte mensen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U kreeg daar wel 300 000 Quanza voor per maand (ongeveer 478,61 euro in januari 2022), wat ook overeenkomt met het bedrag dat u elke maand kreeg zoals te zien op uw bankafschrift in uw visumdossier. Dit ligt ruim boven het gemiddelde van het gemiddelde inkomen in Angola, maar u gaat er wel heel minimaliserend over. Op basis van deze bevindingen concludeert het CGVS dat u niet alle informatie geeft met betrekking tot uw visum en uw visumdossier, en leidt tot twijfels bij uw bewering tot aan uw opsluiting voor Haliburton te hebben gewerkt en bij uw opsluiting. Volgens uw bankafschriften ontving u duidelijk ook een salaris voor augustus 2018, toen u beweerdelijk al opgesloten was. Het is opmerkelijk dat u betaald kreeg voor een periode waarin u zeker de helft van de tijd al opgesloten was. De documenten die u neerlegde van Haliburton zijn enkel een bewijs dat u in 2011 twee contracten tekende bij Haliburton, maar bewijzen verder nog niet dat u daar effectief tot 2018 gewerkt hebt.

Naast deze negatieve indicaties voor de algemene geloofwaardigheid van uw relaas, zijn er ook in uw verklaringen over uw vervolging door L.V. heel wat geloofwaardigheidsproblemen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud paste u bijvoorbeeld uw verklaringen over M. aan. U verklaarde op 20 februari 2020 voor DVZ dat iemand van de familie met een hoge functie u kon weghalen uit de gevangenis. Uw echtgenote verklaarde tijdens haar interview op DVZ op 9 november 2020 dat ze via haar job veel belangrijke mensen kent en dat ze aan iemand die situatie had uitgelegd, die uiteindelijk u hielp om vrij te komen. Deze verklaringen zijn in eerste opzicht dus strijdig. U paste uw verklaringen aan dat u deze persoon aanzag als een familielid omdat jullie zo close zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5; p. 26). Het CGVS ziet niet in waarom u dat dan ook niet op die manier op DVZ had kunnen uitleggen, en op deze manier lijkt het meer als een post facto aanpassing van eerdere verklaringen om zo toch maar met elkaar overeen te stemmen. U werd gevraagd waarom jullie beiden hem zo op een andere manier beschreven, en u herhaalt dat u hem als een grote vriend zag en een deel van de familie, maar dat uw vrouw hem kende via de bank (notities persoonlijk onderhoud CGVs p. 26).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat L.V. u na al die tijd nog wil vermoorden. U kende L.V. al sinds 2005 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). In 2014 belde L.V. u voor het eerst om te vragen dat uw werkgever, Haliburton, het bedrijf van zijn vrouw zou aannemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het was dus al sinds 2014 dat u problemen had met L. V., maar het duurde tot 2018 tot hij effectief tot stappen overging, en u liet opsluiten. In 2016 zou u van departement veranderd zijn, en werd het contact met L.V. ook minder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Op geen enkele manier kan u aannemelijk maken dat een man waarvan u nu beweert dat hij u wilt vermoorden, die een ernstig gevaar voor uw leven zou zijn, u al die tijd enkel maar zou 'storen' met bureaucratische werkproblemen zoals de

auto's die (niet) op het terrein mochten komen. U werd gevraagd waarom L.V. in 2018 u zou hebben laten opsluiten, en u legde uit dat het allemaal begon toen u de aanvraag weigerde in 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). U legde ook uit dat u sinds 2017 niet meer de samenwerking (eigenlijk dan ook de bescherming van) met de belangrijke figuur C.P.A. had en dat daardoor alles veranderde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Dan nog is het een zeer lange tijd die verstreken is, en waarbij bovendien u ook niet meer in de functie van Aankoop werkte. Gevraagd naar waarom u denkt dat L.V. zo ver zou gaan dat hij u zou willen vermoorden, antwoordde u dat u zeker bent dat hij u achterna zal zitten, en dat u nooit in vrede zou kunnen leven, u zou uw leven riskeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS merkt echter op dat u sinds uw vrijlating ook niets meer hoorde van L. V., en dat u ondertussen ook al drie jaar niet meer in Angola bent. Er zijn intussen dus al 8 jaar verstreken sinds dat u weigerde het bedrijf van de echtgenote van L.V. aan te nemen bij Haliburton. Uw beweerde vrees voor uw leven ten aanzien van L.V. is niet geloofwaardig in relatie met de effectieve dingen die u beweerd dat gebeurd zijn en de tijd die er ondertussen verstreken is.

U hebt ook zelf geen oplossing gezocht voor uw beweerde persoonlijke problemen met L. V.. U werd gevraagd met wie u sprak over de vraag van L.V. om het bedrijf van zijn vrouw aan te nemen. U vertelde dat u deze informatie voor uzelf hield, omdat u er geen reden voor zag om er over te spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Er was echter wel sprake van een mogelijk belangenconflict met een persoon die quasi de leiding had over heel het bedrijventerrein, wat toch aan sich ook al het bedrijf Haliburton zelf aanbelangt. U werd dit voorgelegd, maar u legt weer uit dat u zelf doorhad dat het een belangenconflict zou en dat u het dus zelf kon afsluiten. U had geen slechte intenties om een collega een nadeel in zijn werk te geven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit staat echter haaks op de gevolgen die u kreeg door te weigeren, u verklaarde dat L.V. u begon te bedreigen, dat hij u blackmailde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit begon onmiddellijk na het gesprek waarin u hem vertelde dat u zijn vrouw haar bedrijf niet kon aanvaarden. Dergelijke blackmail, en het feit dat hij u dwarsboomde, had ook een negatief effect op de werking van het bedrijf en op uzelf. Het tart dus alle verbeelding dat u in al die jaren nooit iemand binnen het bedrijf om hulp vroeg, of zelfs maar attent maakte op de problemen die u had binnen het bedrijf. U werd gevraagd wat u deed om uw situatie te verbeteren, waarop u zei dat u de kennis/neef van uw moeder, C.P.A., attendeerde op uw problemen en dat hij met L. V. sprak (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Verder hebt u niets anders geprobeerd, wat toch ook niet echt getuigt van het feit dat u op een actieve manier trachtte te ontkomen aan de bedreigingen van L. V., die in het totaal toch ongeveer vier maanden geduurd hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Ook uw verklaring dat u het niet tegen uw baas zei omdat hij toch enkel maar zou vragen of u de aanvraag op tijd deed, en dat het u toch alleen maar zou tegenwerken, staan lijnrecht op de door u beweerde ernst van de situatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet inging op de raad van C.P.A. om van job te veranderen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). U bent wel van departement veranderd, maar dat was dan ook weer ongeveer twee jaar nadat uw problemen met L. V. begonnen, ongeveer in 2013 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Dit zorgde er wel voor dat u minder contact had met L.V. dan in het departement van Aankoop, maar u blijft volhouden dat hij elke keer de kans nam om het leven moeilijk te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Gezien de beweerde ernst van de bedreigingen, is het uiterst merkwaardig dat u ook niet overwogen hebt om van job te veranderen, gezien geen enkele job het waard is om uw leven te riskeren.

Naast het feit dat er al vastgesteld is dat u niet aannemelijk maakte dat u effectief opgesloten was in de gevangenis, gezien de visumprocedure, zijn er ook nog andere geloofwaardigheidsproblemen met de omstandigheden van uw beweerde opsluiting.

U werd ten eerste pas in augustus 2018 gearresteerd, terwijl de overval op het transport al in mei 2018 gebeurde. Als L.V. hier toch achter zit, is het niet aannemelijk dat hij sinds 2014 wachtte op een kans om wraak te nemen op u, maar dan toch nog pas in augustus 2018 toe te slaan. Bovendien was het incident al onderzocht in een intern onderzoek, en werd de politie niet geraadpleegd door uw bedrijf (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U legde uit dat L.V. de macht had om u op te sluiten omdat hij deel was van MPLA en een hoge positie had, u verklaarde dat hij dan ook deel was van de intelligence service van het land (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Echter, u behoorde zelf ook tot de MPLA, en u kende duidelijk ook mensen met een hoge functie, tevens binnen MPLA, zoals C. en M.. U werd hier ook mee geconfronteerd, maar u legt enkel vaag uit dat de macht was verplaatst binnen de MPLA met de nieuwe president (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het blijft echter bij vage verklaringen over de macht van L. V., en het verdwijnen van de macht van uw machtige contacten. Daarenboven bleef u echter zelf vaag over de connectie tussen L.V. en het feit dat u opgesloten zou zijn geweest. U werd gevraagd waarom u dacht dat L.V. bij uw opsluiting betrokken was, en u legde uit dat mister M. dat zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26).

U werd nogmaals gevraagd hoe M. dan dit zou weten, en u antwoordde dat hij die feiten kon verzamelen omdat hij een werknemer op hoog niveau is. Gezien dit toch nog steeds een vage uitleg is, werd u verder bevraagd naar wat voor feiten hij dan verzamelde hierover, maar wederom slaagde u er niet in te concretiseren wat M. wist, enkel dat zowel M. en L.V. een hoog niveau hebben en zo een ding dus weten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Hoewel de opsluiting an sich al ongeloofwaardig is, slaagde u er verder ook niet in om de eventuele band tussen L.V. en deze beweerde opsluiting te verduidelijken.

U beweerde dus dat u vier maanden onschuldig opgesloten in de gevangenis voor de overval op het transport. Echter, gedurende deze vier maanden hebt u nooit de stap gezet om een advocaat te contacteren om u vrij te helpen krijgen (Notities persoonlijk onderhoud CGVS p.25). Het feit dat een advocaat veel geld kost is geen geldig argument, daar u wel met blijkbaar wél geld had om met vijf personen, dus u, uw vrouw en drie kinderen, legaal van Angola naar Portugal en nadien nog eens van Portugal naar België te vliegen. Van iemand die werkelijk onterecht beschuldigd wordt van betrokkenheid bij een diefstal van chemisch materiaal en die daarvoor onterecht gedurende maanden opgesloten wordt, kan verwacht worden dat u ook wel zelf de nodige stappen zet om u uit deze benarde situatie te halen. U had immers zelf ook machtige vrienden, u had financiële middelen. Het feit dat u naliel dit te doen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze verder geen verband met de door u beweerde vervolging door L. V.. De vliegtickets bevestigen enkel dat u naar Portugal bent gereisd. Wat de volgende documenten betreft: uw ziekteverzekeringskaart, uw kiezerskaart, uw rijbewijs, dienen zij enkel ter ondersteuning van uw identiteit. De documenten die te maken hebben met Haliburton staven uw tewerkstelling in die mate dat u zeker in 2011 bij Haliburton een contract kreeg als chauffeur. Deze vormen geen bewijs voor uw contacten met L. V.. Hetzelfde wordt vastgesteld voor de documenten van uw vrouw, ze bevestigen haar lidmaatschap bij MPLA en haar identiteit, alsook het feit dat ze studeerde en werkte voor de bank. Ze vormen geen bewijs voor de beweerde vervolging in uw land van herkomst.

Uw advocaat en uzelf haalden na de pauze enkele bedenkingen aan over de vertaling en het type Portugees (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U legde uit dat u bezorgd bent, en dat het Portugees van Portugal en Angola niet hetzelfde zijn. U haalde hier voornamelijk de vrees aan dat uw vrouw het misschien niet zo goed zou verstaan in haar interview, maar eigenlijk dat het voor u geen probleem was aangezien u ook de Engelse vertaling van de tolk begreep (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U werd de kans geboden om het interview te stoppen, wat niet nodig was voor u. De tolk gaf ook aan dat ze u volledig kon verstaan en dat ze geen probleem heeft met de accenten. Om u verder hierin te ondersteunen, werd er extra aandacht geboden aan de vertaling, en zeker wanneer het kwam tot jaartallen. Er werd u gevraagd naar een voorbeeld waar u dacht dat er een probleem was in de vertaling, wat u niet gaf. Als extra steun werd u gevraagd om aan te geven wanneer u een andere manier van spreken moest gebruiken, of wanneer u zich anders moest uitdrukken. U hebt dit op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangeduid. U hebt zelf aangegeven dat u voelde dat u zich goed kon uitdrukken in uw asielrelaas (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17), en u hebt zowel bij aanvang als na het interview bevestigd dat u de tolk goed kan verstaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 3; p. 28). U kreeg dus de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor (ook niet na het ontvangen van de notities) geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en uzelf. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf uw echtgenote telkens aan de tolk goed te begrijpen, en heeft ze geen enkele opmerking gemaakt over de tolk of vertalingsproblemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1914015B p. 3; 12 en 19).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 4 november 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake A. M. B. A., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Luanda. U volgde online studies in Namibië, en enkel ging u voor de examens ter plaatse. U studeerde Finance en Accounting, en een postgraduaat in Finance. U ging in 2010 aan de slag als treasury in de bank BPC waarbij u verantwoordelijk was voor uitbetalingen. Na uw huwelijk met A. O. D. C. (CGVS nummer 19/14015) woonde in 2008 u in Ingombota. U werkte ook in een action comitee van de politieke partij MPLA. Daar was u een assistent en nam u ook administratieve en financiële taken op u. Uw echtgenoot kreeg op zijn werk problemen. Toen u nog in Ingombota woonde, merkte u op dat mensen stenen begonnen te gooien over het dak. U verhuisde in 2014 naar Zango. U merkte ook dat plots uw honden begonnen te sterven, en na onderzoek bij de dierenarts bleek dat deze vergiftigd waren. Jullie auto werd ook gevandaliseerd. Nadat dit gebeurde begon uw echtgenoot uit te leggen dat er dingen gebeurden op zijn werk. Hij werkte op het departement voor materiaal, en een vriend die met hem samen werkte had hem gevraagd om het bedrijf van diens echtgenote een contract te geven. Uw echtgenoot had dit geweigerd en sindsdien begonnen de problemen. Op een dag, om vijf uur in de ochtend, werd er bij jullie thuis aangeklopt en de politie arresteerde uw echtgenoot. Samen met de vader van uw echtgenoot ging u op zoek naar uw echtgenoot en kwam u te weten dat hij in het politiestation van Viana was vastgehouden. De politie gaf geen uitleg bij zijn arrestatie. Op uw werk had u M. leren kennen, die een belangrijke en hoge functie had. Twee maanden nadat uw echtgenoot opgesloten was, kwam u M. tegen en u legde uit dat hij in de gevangenis zat. Twee weken later kwam M. terug langs en vertelde hij dat hij de zaak in handen zou nemen. Hij legde u uit dat u beter het land kon verlaten. Uw zus was al in Portugal ondertussen voor niet gerelateerde zaken, waardoor u zelf ook de regeling voor de visa begon te treffen voor uw gezin.

U verliet Angola op 17 januari 2019 met uw echtgenoot en uw drie kinderen, jullie reisden rechtstreeks naar Portugal.

Jullie verbleven tien dagen in Portugal, bij een lid van de familie, en reisden vervolgens verder naar België. Op 28 januari 2019 kwamen jullie aan in België en op 7 februari 2019 dienden u en uw echtgenoot A. O. D. C. (CGVS nummer 19/14015) een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, het rijbewijs van uw man, uw ziekteverzekeringskaart, de ziekteverzekeringskaart van uw man, vliegtickets, verkiezingskaart, militantenkaart MPLA, ICM studentenkaart, studentenkaart, social security card, Lidkaart Organização da Mulher Angolana, Consular identity Card, BPC bank badhe en de documenten van Haliburton van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat er hetzelfde met u zal gebeuren met u als uw echtgenoot A. O. D. C. (CGVS nummer 19/14015), namelijk een vrees voor uw leven ten gevolge van L. V.. U had immers ook het gevoel dat u ook gevolgd werd. Voor uw kinderen vreest u onder andere kidnapping en verdwijning tevens ten gevolge van die problemen.

Het CGVS beoordeelde deze vrees van uw echtgenoot in zijn beslissing, dossier 1914015, als volgt: Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat L.V. u zal vermoorden vanwege de problemen die u had op Haliburton en op Sonils.

Het CGVS wijst er ten eerste op dat u ondanks het feit dat u een visum had voor Portugal, als eerste aankwam in Portugal, daar tien dagen verbleef, maar het naliet om een verzoek tot internationale bescherming aldaar in te dienen. *Gevraagd waarom u geen bescherming zocht in het eerste veilige land dat u bereikte, antwoordde u dat Angola en Portugal een band hebben, en dat u dacht dat het niet veilig was om daar een verzoek in te dienen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). Het CGVS wijst er op dat de bescherming geboden in Portugal dezelfde is als in de rest van de Europese Unie, en dat bovendien u nergens concretiseert wat er dan voor u onveilig zou zijn in Portugal. Van een verzoeker met een gegronde vrees tot vervolging kan er verwacht worden dat hij zich beroept op de bescherming van het eerste land waar hij veilig is, u geeft nergens aan waarom u dat niet zou zijn in Portugal. Dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde gegronde vrees ten aanzien van L.V. en diens aanhangers. Daarenboven hebt u ook in uw land van herkomst wel enige tijd gewacht alvorens u het land verliet, u had immers na uw vrijlating op 14 december 2018 al bijna meteen een geldig visum. In uw visumdossier zaten ook reservaties voor vluchten uit Angola naar Portugal op 22 december 2018, dit is ook de dag waarop uw visum geldig werd. U wachtte echter samen met uw vrouw tot 17 januari 2019 om een vlucht te nemen, waarbij u zich naar eigen zeggen ook niet echt verborg voor L.V. ondanks het feit dat hij op de hoogte was van het feit dat u de gevangenis had verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het feit dat u toch nog een hele tijd na uw vrijlating gewacht hebt om het land te verlaten, ondermijnt verder ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.*

Verder zijn er ook enkele merkwaardige verklaringen die u aflegde over waar uw paspoort is en hoe u het verloor. *U reisde, net zoals de rest van uw familie, met uw persoonlijke paspoort en een visum voor Portugal naar Europa. U hebt ook uw paspoort meegenomen op het vliegtuig mee naar België (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Uw paspoort zou nu echter terug in Angola zijn, bij de persoon die u hielp om uw reis te regelen, genaamd M. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). M. had een contact op de luchthaven in België die jullie daar oppikte, en in wiens auto jullie de paspoorten vergeten zijn. Echter, gezien u toch ook alles kon regelen van deze ontmoeting met de plaatselijke persoon, via M., is het niet geloofwaardig dat u niet op dezelfde manier hem contacteren om terug jullie paspoorten te kunnen krijgen. Het is volstrekt niet geloofwaardig dat deze persoon uw paspoort helemaal terug naar Angola kon sturen, maar dat niet gewoon aan u in België kon overhandigen. U beweert dat hij uw contactpersoon, M., beter kende dan u, maar dan nog kan u dat toch zeker onderling geregeld hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Uw bewering dat u M. pas contacteerde toen hij de paspoorten terug had, is niet aannemelijk gezien het belang van dergelijke persoonlijke identiteitsdocumenten. Wat des te merkwaardiger is, is dat u een hele resem van persoonlijke documenten hebt neergelegd tijdens het persoonlijke onderhoud, kaarten zoals uw rijbewijs, verzekeringskaarten, vliegtickets kon neerleggen, maar dat u wel uw paspoort zou zijn verloren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Uw verklaringen over de manier waarop u uw reisdocumenten verloor, en de stappen die u (niet) hebt ondernomen om uw paspoort terug te krijgen zijn niet aannemelijk, en wijzen er op dat u belangrijke informatie tracht achter te houden over deze documenten.*

Ook wat betreft uw visumaanvraag en het visum dat u kreeg voor Portugal zijn er nog enkele zaken op te merken die de geloofwaardigheid van uw relaas danig ondermijnen. *Zoals ook uit het bijkomende staving van uw advocaat blijkt, is het niet noodzakelijk om vingerafdrukken af te staan in het kader van uw visumaanvraag indien er bij een voorgaande aanvraag, niet langer dan 59 maanden voordien, al vingerafdrukken in het VIS systeem werden opgenomen. In sé kan het dus zijn dat u inderdaad geen biometrische gegevens moest geven, maar op uw visumaanvraagformulier staat bij vraag 27, "Vingerafdrukken (...) die eerder zijn genomen ten behoeve van een Schengenvisumaanvraag" wel 'nee' als antwoord. Er staat ook geen indicatie van een datum wanneer deze vingerafdrukken in het systeem werden opgenomen, zoals ook gevraagd wordt onder vraag 27. U begrijpt zelf niet waarom dat zo is dat dat genoteerd staat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Er werd dus niet aangegeven dat u al eerder vingerafdrukken afstond in het kader van een visumaanvraag.*

Het CGVS merkt echter ook op dat VFS, de externe organisatie die instaat voor het registreren van de visumaanvragen voor Portugal in Luanda, u wel persoonlijk aanwezig verwacht om voor u een visumaanvraag te doen, enkel voor minderjarigen kan de ouder de visumaanvraag doen. Dit is ook terug te vinden in de informatie in het administratief dossier. Daarenboven zit in uw visumdossier ook een bevestiging van een afspraak voor u bij VFS Global op 30 oktober 2018 om 11 uur, samen met uw vrouw en twee kinderen. Gezien u beweert opgesloten te zijn geweest van 10 augustus 2018 tot 14 december 2018, roept dit al vragen op bij uw beweerde aanhouding. U kan immers niet naar het Visa Application Centre gaan indien u op dat moment in de gevangenis zit. U werd bevraagd over deze afspraak, maar u blijft volhouden dat u geen persoonlijke meeting had, en dat u toen in de gevangenis zat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U werd er ook op gewezen dat uw visumaanvraag door u persoonlijk getekend was (zie Pedido de Visto Schengen p. 3), waarop u antwoordde dat u dat in de gevangenis hebt gedaan en dat u nooit fysiek daar bent geweest (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Het is al zeer merkwaardig dat u in de gevangenis een visumaanvraag mocht tekenen, gezien u daar toch voor onbepaalde duur opgesloten was, dat u daar niet eens een proces gekregen had. Uw advocaat legde in een bijkomende staving uit dat uw vader het formulier voor aanvraag naar de gevangenis bracht. In haar interview beweerde uw echtgenote echter dat u geen formulieren moest ondertekenen, en dat ze kon bewijzen dat jullie getrouwd waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B, p. 10). Ze vertelde in haar interview dat ze nooit uw medewerking nodig had, en dat u ook niet beschikbaar was (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). Uw echtgenote werd ook geconfronteerd met uw handtekening op de visumaanvraag, die gebeurde voordat u beweerdelijk de gevangenis verliet, maar ze had geen idee hoe dat gekomen is, en haar enige verklaring was dat ze misschien uw handtekening van uw vorige visumaanvraag gebruikten (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). Ook wanneer ze rechtstreeks bevraagd werd over bezoek aan de gevangenis heeft uw echtgenote niets verklaard over dat uw vader het aanvraagformulier mee naar de gevangenis nam, enkel dat u meer contact had met uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS in 1914015B p. 11). De toevoeging van uw advocaat staat dus in contrast met de spontane verklaringen van uw echtgenote, die voor de rest wel volledig instond voor het regelen van de visa voor het gezin. Dat zij niet wist hoe uw visumaanvraag door u ondertekend werd, is volledig ongeloofwaardig in de context dat zij alles voor u kon regelen als echtgenote.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat er in uw visumdossier nergens een vermelding is van uw job bij Haliburton. Als beroep staat er aangeduid dat u professor bent, en het bevat ook twee attesten van tewerkstelling in de scholen Oscar Ribas en Shelsia LDA. U legde uit dat u een samenwerking deed met de school, voor gehandicapte mensen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U kreeg daar wel 300 000 Quanza voor per maand (ongeveer 478,61 euro in januari 2022), wat ook overeenkomt met het bedrag dat u elke maand kreeg zoals te zien op uw bankafschrift in uw visumdossier. Dit ligt ruim boven het gemiddelde van het gemiddelde inkomen in Angola, maar u gaat er wel heel minimaliserend over. Op basis van deze bevindingen concludeert het CGVS dat u niet alle informatie geeft met betrekking tot uw visum en uw visumdossier, en leidt tot twijfels bij uw bewering tot aan uw opsluiting voor Haliburton te hebben gewerkt en bij uw opsluiting. Volgens uw bankafschriften ontving u duidelijk ook een salaris voor augustus 2018, toen u beweerdelijk al opgesloten was. Het is opmerkelijk dat u betaald kreeg voor een periode waarin u zeker de helft van de tijd al opgesloten was. De documenten die u neerlegde van Haliburton zijn enkel een bewijs dat u in 2011 twee contracten tekende bij Haliburton, maar bewijzen verder nog niet dat u daar effectief tot 2018 gewerkt hebt.

Naast deze negatieve indicaties voor de algemene geloofwaardigheid van uw relaas, zijn er ook in uw verklaringen over uw vervolging door L.V. heel wat geloofwaardigheidsproblemen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud paste u bijvoorbeeld uw verklaringen over M. aan. U verklaarde op 20 februari 2020 voor DVZ dat iemand van de familie met een hoge functie u kon weghalen uit de gevangenis. Uw echtgenote verklaarde tijdens haar interview op DVZ op 9 november 2020 dat ze via haar job veel belangrijke mensen kent en dat ze aan iemand die situatie had uitgelegd, die uiteindelijk u hielp om vrij te komen. Deze verklaringen zijn in eerste opzicht dus strijdig. U paste uw verklaringen aan dat u deze persoon aanzag als een familielid omdat jullie zo close zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5; p. 26). Het CGVS ziet niet in waarom u dat dan ook niet op die manier op DVZ had kunnen uitleggen, en op deze manier lijkt het meer als een post facto aanpassing van eerdere verklaringen om zo toch maar met elkaar overeen te stemmen. U werd gevraagd waarom jullie beiden hem zo op een andere manier beschreven, en u herhaalt dat u hem als een grote vriend zag en een deel van de familie, maar dat uw vrouw hem kende via de bank (notities persoonlijk onderhoud CGVs p. 26).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat L.V. u na al die tijd nog wil vermoorden. U kende L.V. al sinds 2005 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p 18).

In 2014 belde L.V. u voor het eerst om te vragen dat uw werkgever, Haliburton, het bedrijf van zijn vrouw zou aannemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het was dus al sinds 2014 dat u problemen had met L. V., maar het duurde tot 2018 tot hij effectief tot stappen overging, en u liet opsluiten. In 2016 zou u van departement veranderd zijn, en werd het contact met L.V. ook minder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Op geen enkele manier kan u aannemelijk maken dat een man waarvan u nu beweerd dat hij u wilt vermoorden, die een ernstig gevaar voor uw leven zou zijn, u al die tijd enkel maar zou 'storen' met bureaucratische werkproblemen zoals de auto's die (niet) op het terrein mochten komen. U werd gevraagd waarom L.V. in 2018 u zou hebben laten opsluiten, en u legde uit dat het allemaal begon toen u de aanvraag weigerde in 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). U legde ook uit dat u sinds 2017 niet meer de samenwerking (eigenlijk dan ook de bescherming van) met de belangrijke figuur C.P.A. had en dat daardoor alles veranderde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Dan nog is het een zeer lange tijd die verstreken is, en waarbij bovendien u ook niet meer in de functie van Aankoop werkte. Gevraagd naar waarom u denkt dat L.V. zo ver zou gaan dat hij u zou willen vermoorden, antwoordde u dat u zeker bent dat hij u achterna zal zitten, en dat u nooit in vrede zou kunnen leven, u zou uw leven riskeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS merkt echter op dat u sinds uw vrijlating ook niets meer hoorde van L. V., en dat u ondertussen ook al drie jaar niet meer in Angola bent. Er zijn intussen dus al 8 jaar verstreken sinds dat u weigerde het bedrijf van de echtgenote van L.V. aan te nemen bij Haliburton. Uw beweerde vrees voor uw leven ten aanzien van L.V. is niet geloofwaardig in relatie met de effectieve dingen die u beweerd dat gebeurd zijn en de tijd die er ondertussen verstreken is.

U hebt ook zelf geen oplossing gezocht voor uw beweerde persoonlijke problemen met L. V.. U werd gevraagd met wie u sprak over de vraag van L.V. om het bedrijf van zijn vrouw aan te nemen. U vertelde dat u deze informatie voor uzelf hield, omdat u er geen reden voor zag om er over te spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Er was echter wel sprake van een mogelijk belangenconflict met een persoon die quasi de leiding had over heel het bedrijventerrein, wat toch aan sich ook al het bedrijf Haliburton zelf aanbelangt. U werd dit voorgelegd, maar u legt weer uit dat u zelf doorhad dat het een belangenconflict zou en dat u het dus zelf kon afsluiten. U had geen slechte intenties om een collega een nadeel in zijn werk te geven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit staat echter haaks op de gevolgen die u kreeg door te weigeren, u verklaarde dat L.V. u begon te bedreigen, dat hij u blackmailde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit begon onmiddellijk na het gesprek waarin u hem vertelde dat u zijn vrouw haar bedrijf niet kon aanvaarden. Dergelijke blackmail, en het feit dat hij u dwarsboomde, had ook een negatief effect op de werking van het bedrijf en op uzelf. Het tart dus alle verbeelding dat u in al die jaren nooit iemand binnen het bedrijf om hulp vroeg, of zelfs maar attent maakte op de problemen die u had binnen het bedrijf. U werd gevraagd wat u deed om uw situatie te verbeteren, waarop u zei dat u de kennis/neef van uw moeder, C.P.A., attendeerde op uw problemen en dat hij met L. V. sprak (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Verder hebt u niets anders geprobeerd, wat toch ook niet echt getuigt van het feit dat u op een actieve manier trachtte te ontkomen aan de bedreigingen van L. V., die in het totaal toch ongeveer vier maanden geduurd hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Ook uw verklaring dat u het niet tegen uw baas zei omdat hij toch enkel maar zou vragen of u de aanvraag op tijd deed, en dat het u toch alleen maar zou tegenwerken, staan lijnrecht op de door u beweerde ernst van de situatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet inging op de raad van C.P.A. om van job te veranderen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). U bent wel van departement veranderd, maar dat was dan ook weer ongeveer twee jaar nadat uw problemen met L. V. begonnen, ongeveer in 2013 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Dit zorgde er wel voor dat u minder contact had met L.V. dan in het departement van Aankoop, maar u blijft volhouden dat hij elke keer de kans nam om het leven moeilijk te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Gezien de beweerde ernst van de bedreigingen, is het uiterst merkwaardig dat u ook niet overwogen hebt om van job te veranderen, gezien geen enkele job het waard is om uw leven te riskeren.

Naast het feit dat er al vastgesteld is dat u niet aannemelijk maakte dat u effectief opgesloten was in de gevangenis, gezien de visumprocedure, zijn er ook nog andere geloofwaardigheidsproblemen met de omstandigheden van uw beweerde opsluiting.

U werd ten eerste pas in augustus 2018 gearresteerd, terwijl de overval op het transport al in mei 2018 gebeurde. Als L.V. hier toch achter zit, is het niet aannemelijk dat hij sinds 2014 wachtte op een kans om wraak te nemen op u, maar dan toch nog pas in augustus 2018 toe te slaan. Bovendien was het incident al onderzocht in een intern onderzoek, en werd de politie niet geraadpleegd door uw bedrijf (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U legde uit dat L.V. de macht had om u op te sluiten omdat hij deel was van MPLA en een hoge positie had, u verklaarde dat hij dan ook deel was van de intelligence service van het land (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27).

Echter, u behoorde zelf ook tot de MPLA, en u kende duidelijk ook mensen met een hoge functie, tevens binnen MPLA, zoals Carlos en M. . U werd hier ook mee geconfronteerd, maar u legt enkel vaag uit dat de macht was verplaatst binnen de MPLA met de nieuwe president (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het blijft echter bij vage verklaringen over de macht van L. V., en het verdwijnen van de macht van uw machtige contacten. Daarenboven bleef u echter zelf vaag over de connectie tussen L.V. en het feit dat u opgesloten zou zijn geweest. U werd gevraagd waarom u dacht dat L.V. bij uw opsluiting betrokken was, en u legde uit dat mister M. dat zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). U werd nogmaals gevraagd hoe M. dan dit zou weten, en u antwoordde dat hij die feiten kon verzamelen omdat hij een werknemer op hoog niveau is. Gezien dit toch nog steeds een vage uitleg is, werd u verder bevraagd naar wat voor feiten hij dan verzamelde hierover, maar wederom slaagde u er niet in te concretiseren wat M. wist, enkel dat zowel M. en L.V. een hoog niveau hebben en zo een dingen dus weten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Hoewel de opsluiting an sich al ongeloofwaardig is, slaagde u er verder ook niet in om de eventuele band tussen L.V. en deze beweerde opsluiting te verduidelijken.

U beweerde dus dat u vier maanden onschuldig opgesloten in de gevangenis voor de overval op het transport. Echter, gedurende deze vier maanden hebt u nooit de stap gezet om een advocaat te contacteren om u vrij te helpen krijgen (Notities persoonlijk onderhoud CGVS p.25). Het feit dat een advocaat veel geld kost is geen geldig argument, daar u wel met blijkbaar wél geld had om met vijf personen, dus u, uw vrouw en drie kinderen, legaal van Angola naar Portugal en nadien nog eens van Portugal naar België te vliegen. Van iemand die werkelijk onterecht beschuldigd wordt van betrokkenheid bij een diefstal van chemisch materiaal en die daarvoor onterecht gedurende maanden opgesloten wordt, kan verwacht worden dat u ook wel zelf de nodige stappen zet om u uit deze benarde situatie te halen. U had immers zelf ook machtige vrienden, u had financiële middelen. Het feit dat u naliet dit te doen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze verder geen verband met de door u beweerde vervolging door L. V.. De vliegtickets bevestigen enkel dat u naar Portugal bent gereisd. Wat de volgende documenten betreft: uw ziekteverzekeringskaart, uw kiezerskaart, uw rijbewijs, dienen zij enkel ter ondersteuning van uw identiteit. De documenten die te maken hebben met Haliburton staven uw tewerkstelling in die mate dat u zeker in 2011 bij Haliburton een contract kreeg als chauffeur. Deze vormen geen bewijs voor uw contacten met L. V.. Hetzelfde wordt vastgesteld voor de documenten van uw vrouw, ze bevestigen haar lidmaatschap bij MPLA en haar identiteit, alsook het feit dat ze studeerde en werkte voor de bank. Ze vormen geen bewijs voor de beweerde vervolging in uw land van herkomst.

Uw advocaat en uzelf haalden na de pauze enkele bedenkingen aan over de vertaling en het type Portugees (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U legde uit dat u bezorgd bent, en dat het Portugees van Portugal en Angola niet hetzelfde zijn. U haalde hier voornamelijk de vrees aan dat uw vrouw het misschien niet zo goed zou verstaan in haar interview, maar eigenlijk dat het voor u geen probleem was aangezien u ook de Engelse vertaling van de tolk begreep (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U werd de kans geboden om het interview te stoppen, wat niet nodig was voor u. De tolk gaf ook aan dat ze u volledig kon verstaan en dat ze geen probleem heeft met de accenten. Om u verder hierin te ondersteunen, werd er extra aandacht geboden aan de vertaling, en zeker wanneer het kwam tot jaartallen. Er werd u gevraagd naar een voorbeeld waar u dacht dat er een probleem was in de vertaling, wat u niet gaf. Als extra steun werd u gevraagd om aan te geven wanneer u een andere manier van spreken moest gebruiken, of wanneer u zich anders moest uitdrukken. U hebt dit op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangeduid. U hebt zelf aangegeven dat u voelde dat u zich goed kon uitdrukken in uw asielrelaas (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17), en u hebt zowel bij aanvang als na het interview bevestigd dat u de tolk goed kan verstaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 3; p. 28). U kreeg dus de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor (ook niet na het ontvangen van de notities) geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en uzelf. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf uw echtgenote telkens aan de tolk goed te begrijpen, en heeft ze geen enkele opmerking gemaakt over de tolk of vertalingsproblemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1914015B p. 3; 12 en 19).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 4 november 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Wat betreft uw persoonlijke vrees die te maken heeft met de problemen van uw echtgenoot voegt het CGVS nog het volgende toe. Nergens tijdens het volledige onderhoud legde u een duidelijke link tussen de dingen die er gebeurden, de honden die vergiftigd werden, de stenen die werden gegooid etc. en de problemen van uw echtgenoot. U werd gevraagd naar wanneer u vreemde dingen begon op te merken. U legde uit dat het nog in Ingombota was, waar u woonde tot 2014. Het was pas na de arrestatie van uw echtgenoot in 2018 dat u bedacht dat het misschien te maken kon hebben met de problemen van uw echtgenoot met L.V.(notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17).

In 2018 werden uw honden dan vergiftigd, maar u bent hier niet mee naar de politie gegaan. De politie had volgens u wel belangrijker dingen om zich zorgen over te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U had ook een ongeluk met een motorfiets, waarbij zowel u en de bestuurder van de motorfiets schade hadden. De man met de fiets is gewoon weggelopen. Gevraagd naar waarom u denkt dat er een link is met dit ongeluk en de problemen van uw echtgenoot, bent u eigenlijk niet zo zeker hiervan. U vindt het gewoon allemaal wat te veel toeval (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Gezien u zelf ook geen duidelijkheid hierin kan scheppen, nog zeer vaag bent in de gebeurtenissen met de honden en de stenen, stelt het CGVS vast dat deze gebeurtenissen niet gelinkt kunnen worden aan de beweerde vervolging door L. V.. Deze feiten betreffen normale gemeenrechtelijke misdrijven van vandalisme en een verkeersongeval, hetgeen bezwaarlijk gecategoriseerd kan worden als daden van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de documenten die u neerlegde: de kaarten van MPLA, dus de OMA kaart en de militantenkaart, tonen enkel uw connectie met de regerende partij binnen Angola aan maar niet de door u beweerde vervolging in Angola. De vliegtickets bevestigen enkel dat u naar Portugal bent gereisd. U legde ook de informatie van uw verzekeringen, uw rijbewijs, uw studenteninformatie, de badge van BPC, consular ID neer. Dergelijke documenten kunnen enkel uw identiteit bevestigen, maar hebben verder nog geen bewijswaarde in de beweerde problemen die uw echtgenoot had met L. V..

Op basis van de beschikbare informatie concludeert het CGVS dat er in hoofde van uw echtgenoot geen aantoonbare vrees is bij terugkeer naar Angola. Uw beweerde vrees ten aanzien van uzelf en uw kinderen is volledig gelinkt aan de vrees die uw echtgenoot koestert. Bij gebrek aan andere individuele vrees voor zowel u als de kinderen, hebt u het niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt bij terugkeer naar Angola.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 4 november 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en volgende van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Na een theoretische uiteenzetting over de door hen geschonden geachte wetsbepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel en de principes die volgens hen gelden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, gaan verzoekers in op de argumenten van de bestreden beslissingen. Wat betreft het moment van indiening van het verzoek om internationale bescherming merken zij op dat wat hun vertrek uit Angola betreft, het slechts één maand heeft geduurd vooraleer verzoeker en zijn familie, waaronder drie jonge kinderen, het land verlieten en dat zij een aannemelijke uitleg geven voor de vliegtickets, met name dat de tickets in januari een stuk goedkoper waren dan in december en dat beide verzoekers dit spontaan verklaarden (citaat notities PO verzoeker, p. 17 en notities PO verzoekster, p.

15). Zij stellen dat één maand niet uitzonderlijk lang is omdat zij enige tijd nodig hadden om zich te organiseren en het geld bijeen te krijgen. Wat de hotelreservaties en vliegtickets voor 22 december 2018 betreft wijzen verzoekers er op dat uit de checklist voor visumaanvragen bij VFS Global blijkt dat dergelijke reservaties vereist zijn voordat een Schengenvisum kan worden afgeleverd (stuk 4) en dat zij deze hebben geannuleerd omwille van bovenstaande redenen toen ze hun visum reeds hadden bemachtigd. Met betrekking tot het feit dat zij geen verzoek indienden in Portugal stellen zij dat zij ook hiervoor een verklaring hadden, met name dat Angola banden heeft met Portugal en dat zeer veel Angolezen toekomen in Portugal vanuit Angola (citaat notities PO verzoeker, p. 17 en verzoekster, p. 6). Zij stellen dat verzoekers het gevoel hadden dat Portugal niet veilig was voor hen en dat verwerende partij rekening dient te houden met de subjectieve beleving van verzoekers, en niet met de objectieve informatie over Portugal. Aangezien zij zich niet veilig voelden in Portugal, een land met historische banden met Angola, is het volgens verzoekers niet coherent met hun ingeroepen vrees dat zij in dit land geen verzoek indienden.

Wat betreft verzoekers' paspoort en het verlies van dit paspoort, merken verzoekers op dat zij de persoon die hen kwam oppikken op de luchthaven niet kenden, maar dat hij enkel in contact stond met M.. Zij hadden ook de hele tijd geen Belgisch telefoonnummer, waardoor zij moeilijk contact konden opnemen met M. om deze kwestie te regelen. Zij stellen dat het de keuze was van de contactpersoon van M. om de paspoorten terug te sturen naar A. om ze veilig te stellen en zij kunnen deze keuze niet zelf verklaren. Wat er ook van zij, verzoekers leggen in het kader van het verzoekschrift een kopie van de paspoorten van de hele familie neer (stuk 3) waaruit blijkt dat zij niets wensten achter te houden aangezien er behalve een visum voor Portugal geen relevante informatie terug te vinden is op dit paspoort.

Wat betreft de verkrijging van het visum voor Portugal, stellen verzoekers dat de informatie uit verzoekers' visumdossier niet opweegt tegen de gedetailleerde, coherente en spontane verklaringen die zij aflegden over de gebeurtenissen met L.V. alsook de detentie waarvan verzoeker het slachtoffer werd. Zij waren doorheen het persoonlijk onderhoud zeer volledig en voldeden aan hun medewerkingsplicht terwijl verwerende partij heeft nagelaten om vragen te stellen over verzoekers detentie, wat nochtans een kernelement uitmaakt van zijn vluchtrelaas (notities PO verzoeker, p. 25-26). Zij merken voorts op dat het voor verzoeker onmogelijk was om attesten op te vragen van Haliburton, gezien zijn vrees voor L.V. die net in dit bedrijf werkte en zelfs een hoge functie uitoefende binnen het bedrijf. Het is dan ook logisch dat hij voor visumdoeleinden attesten opvraagt van een andere plaats van tewerkstelling. Ook wijzen zij er op dat verzoeker wel degelijk heeft gewerkt in de maand augustus, namelijk vanaf het einde van de maand juli 2018 (het salaris werd betaald op de 27ste dag van de maand) tot aan het moment van zijn opsluiting. Zij betogen dat het volledig normaal is dat hij voor die werkdagen vergoed wordt en dat het voor de dagen waarop hij opgesloten was, mogelijk is dat het bedrijf hem toch zou doorbetalen. Dit is eigen aan ieder bedrijf en het CGVS kan haar eigen appreciatie niet in de plaats stellen van de bedrijfspolitiek. Dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij tot 2018 bij Haliburton werkte kan hem niet kwalijk worden genomen, aangezien hij wel degelijk geprobeerd heeft om zoveel mogelijk documenten voor te leggen ter staving van zijn relaas, maar net dit bewijs niet kon leveren. Hij legt evenwel in het kader van het verzoekschrift een attest neer van Haliburton van 2015, dat aantoonde dat hij er meerdere jaren heeft gewerkt (stuk 5). Verzoekers betogen dat verzoeker dus voldoet aan zijn medewerkingsplicht en zijn verklaringen in de mate van het mogelijke staft met documenten.

Wat betreft de vervolging door L.V. stellen verzoekers ten eerste dat verzoekers om internationale bescherming bij het begin van hun interview op het CGVS net de mogelijkheid krijgen om hun verklaringen bij de DVZ te verduidelijken. Door te stellen dat het hier zou gaan om een *post facto* aanpassing van eerdere verklaringen, gaat verwerende partij volledig voorbij aan het werkelijke doel van de vraag die gesteld wordt bij het begin van het interview op het CGVS, namelijk dat verzoekers de kans krijgen om eventuele misverstanden of onduidelijkheden recht te zetten. Zij stellen verder dat de verklaringen van verzoekers absoluut niet tegenstrijdig zijn. Zij lichten dit als volgt toe *"Zo stelde O. op de DVZ dat iemand van de familie met een hoge functie hem kon weghalen uit de gevangenis. Maria stelde op de DVZ dat ze via haar job veel belangrijke mensen kent en dat ze aan iemand de situatie had uitgelegd, die haar echtgenoot uiteindelijk hielp om vrij te komen. Op het CGVS stelde O. dat hij M. zag als een familielid omdat ze zo close waren, dat hij hem zag als een grote vriend en een deel van de familie maar dat zijn echtgenote hem kende via de bank. Verzoekers' verklaringen zijn geenszins tegenstrijdig maar net heel duidelijk : M. kende M. via de bank, zij en haar echtgenoot werden close met hem waardoor ze hem zagen als een deel van de familie en hij hen hielp om uit deze benarde situatie te geraken. Dat O. dit niet zo uitgebreid uitlegde op de DVZ is te wijten aan het feit dat verzoekers op de DVZ aangemaand worden om het kort te houden en dat zij niet altijd weten wat zij wel of niet moeten zeggen of verduidelijken, maar dit neemt niet weg dat de verklaringen wel degelijk coherent zijn."* Waar verwerende partij stelt dat het niet aannemelijk is dat L.V. hem na al die tijd zou willen vermoorden, citeren verzoekers uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker (p. 27) om te stellen dat verwerende partij volledig voorbij gaat aan de verklaringen van verzoeker volgens dewelke de problemen aansleepten van 2014 tot 2018 en

verwerende partij de duidelijke verklaringen van verzoeker hierover verdraait. Zij wijzen er verder op dat verzoeker vervolgens van departement veranderde in 2016, waarbij hij van de dienst aankopen naar de dienst materiaal ging en dat er in 2017 grote wijzigingen waren op politiek vlak en de president veranderde, wat ook een impact had op de persoonlijke situatie van verzoeker als lid van de MPLA. Hij vertelde ook duidelijk dat de samenwerking met de belangrijke figuur C.P.A., op wiens bescherming en steun verzoeker kon rekenen, toen wegviel wat hem vatbaarder maakte voor bedreigingen en problemen (citaat notities PO verzoeker, p. 15-16). De verklaring is coherent en aannemelijk volgens verzoekers die tenslotte ook betogen *“Dat de bureaucratische problemen escaleerden tot een beschuldiging en opsluiting is niet vreemd te noemen, aangezien problemen en relaties van evolutieve aard zijn en niet noodzakelijk vanaf het begin zeer ernstig zijn”*. Wat betreft het vinden van een oplossing voor de problemen met L.V. stellen verzoekers dat verzoeker zelf wist dat er een belangenconflict was en dat hij bijgevolg negatief moest antwoorden op de vraag van L.V. en dat hij eveneens vertelde dat hij geen nadeel wilde berokkenen aan L.V. wat hij wel zou doen als hij dit probleem zou aangeven bij zijn overste (citaat notities PO verzoeker, p. 22). Hieruit blijkt volgens verzoekers dat hij het probleem zelf wilde oplossen en wijzen zij er op dat L.V. quasi de leiding had over heel het bedrijventerrein, waardoor het aannemelijk is dat verzoeker het niet zou wagen om een persoon met een dergelijk hoge functie het leven moeilijk te maken. Verder merken zij op dat verzoeker geen enkel bewijs had van de vraag en bedreigingen van L.V. wat het nog moeilijker maakte om het aan te kaarten binnen Haliburton. Verder menen zij dat verzoeker wel degelijk stappen heeft ondernomen om zijn problemen aan te kaarten nu hij hierover heeft gepraat met C.P.A., die hij wel vertrouwde en die zonder succes met L.V. ging spreken. Hij veranderde ook van departement om minder in contact te staan met L.V.. Wat betreft het feit dat verzoeker niet van job veranderde, merken verzoekers opnieuw op dat de problemen aanvankelijk niet extreem ernstig waren en het bij bedreigingen bleef. Hij dacht dat het allemaal niet extreem ernstig was maar werd er zich pas van bewust toen L.V. er in slaagde hem te laten opsluiten.

Wat betreft verzoekers opsluiting stellen verzoekers dat verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat er intern onderzoek gevoerd werd bij Panapina, het bedrijf dat verantwoordelijk was voor de beveiliging van producten. Verzoekers menen dat het aannemelijk is dat dit onderzoek een hele tijd in beslag nam en bovendien verzoeker aangaf dat hij dit onderzoek geenszins in handen had (citaat notities PO verzoeker, p. 25). Zij wijzen er verder op dat L.V. de macht had om hem op te sluiten en dat verzoekers vriend M. hem verteld had dat V. er achter zat, bovenop het feit dat dit hem door de politie werd verteld in de gevangenis. Verzoeker vertelde duidelijk dat er veel corruptie bestaat in Angola en dat alles een kwestie van geld is. Zij wijzen er op dat een eenvoudige opzoeking leert dat er in Angola wel degelijk sprake is van een hoge mate van corruptie en dat er nauwe banden bestaan tussen overheidsfiguren en figuren uit de zakenwereld, waarna zij citeren uit Wikipedia, *“Corruption in Angola”* (internetlink). Zij stellen dat deze informatie de verklaringen van verzoeker bevestigt volgens dewelke er een grote corruptie bestaat in Angola, en meer bepaald in de zakenwereld. Zij wijzen er bovendien op dat verzoeker zo veel mogelijk uitleg gaf bij het feit dat de macht veranderde binnen de MPLA en dat verzoekers eigen connecties macht verloren (notities PO verzoeker, p. 27). Zij stellen dat corruptie geheim van aard is en niet aan de grote klok wordt gehangen en het is aannemelijk dat verzoeker niet alle details hieromtrent zou kennen. Verzoeker deed zijn best om zoveel mogelijk basisinformatie te geven over de link tussen L.V. en zijn opsluiting, bovenop het feit dat zowel M. als de politie hem vertelden waarom hij aangehouden en opgesloten werd. Verzoekers menen vervolgens dat door louter te verwijzen naar het argument dat een advocaat veel geld kost, verwerende partij voorbijgaat aan de volledige verklaringen die verzoeker op dit punt aflegde en die wel degelijk verklaren waarom hij geen beroep deed op een advocaat (citaat notities PO verzoeker, p. 25). Zij menen tenslotte dat verwerende partij absoluut niet is ingegaan op de omstandigheden waarin verzoeker leefde in de gevangenis, terwijl hij zeer gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegde over dit aspect van zijn verhaal, waaruit blijkt dat hij wel degelijk werd opgesloten (notities PO verzoeker, p. 25-26). Verwerende partij had meer in detail moeten ingaan op de concrete omstandigheden tijdens de opsluiting, waaruit de geloofwaardigheid van verzoekers relaas had kunnen blijken en heeft in dat opzicht niet aan de zorgvuldigheidsplicht voldaan.

In een vierde onderdeel bespreken verzoekers de redenen om internationale bescherming toe te kennen. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wijzen zij op de politieke situatie in Angola, de machtsverschuivingen binnen de MPLA die werden aangehaald en het duidelijk politieke karakter van de gedragingen van L.V. en stellen dat het evident is dat zij risico lopen om vervolgd te worden omwille van hun politieke overtuiging en hun lidmaatschap bij de MPLA. Zij menen verder dat *in casu* een natuurlijke persoon daden van vervolging stelt en dat het feit dat verzoeker werd opgesloten en nooit een proces heeft gekregen aantoonst dat de Angolese autoriteiten verzoeker geen effectieve bescherming kunnen bieden. Zij wijzen er tenslotte op dat verzoeker in het verleden werd vervolgd en dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoekers wijzen vervolgens op het beginsel van het voordeel van de twijfel en menen dat dit *in casu* moet toegepast worden.

In ondergeschikte orde stellen verzoekers met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat zij in geval van terugkeer naar Angola risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker aangaf dat zijn leven bedreigd werd door L.V. en hij verschillende maanden op arbitraire wijze van zijn vrijheid beroofd werd in Angola.

In uiterst ondergeschikte orde stellen verzoekers dat indien de Raad zou oordelen dat er bijkomend onderzoek nodig is om met volledige kennis van zaken een oordeel te kunnen vellen, de Raad de bestreden beslissingen moet vernietigen.

Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus te willen toekennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS om het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. bestreden beslissingen;
2. Pro deo aanstelling;
3. Kopij van het paspoort van verzoekers;
4. VFS Global, 'Portugal Checklist';
5. Onderscheiding uitgereikt door Haliburton in 2015.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot

de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op de chantage door L.V., een persoon met een machtige positie op het bedrijventerrein waar verzoeker werkte voor het bedrijf Haliburton en lid van de MPLA. Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker, die militant was voor MPLA, als hoofd van de Dienst Aankoop van Haliburton toen hij in 2014 door L.V. werd gecontacteerd en gevraagd om het bedrijf van L.V.'s echtgenote, die eveneens bij Haliburton werkte, een contract te laten sluiten met Haliburton. Verzoeker beschouwde dit als belangenvermenging en weigerde om die reden op het verzoek van L.V. in te gaan. Daarop begon L.V. verzoeker te bedreigen en te chanteren, maar bleef verzoeker wel verder werken bij Haliburton. Verzoeker veranderde van positie binnen het bedrijf, op aanraden van C.P.A., die een bevoorrechte positie had binnen de overheid. Na het aantreden van de nieuwe Angolese President, die zoals de vorige President eveneens tot de MPLA behoorde, verloor C.P.A. deze bevoorrechte positie. In mei 2018 werd een truck van het bedrijf dat een chemisch product vervoerde naar Soyo overvallen. Na een intern onderzoek uitgevoerd door een extern bedrijf, bleek dat niet voldoende voorzorgsmaatregelen waren genomen. Op 10 augustus werd verzoeker evenwel, steeds volgens zijn verklaringen, door de politie thuis gearresteerd voor het verdwijnen van dit product en werd er vastgehouden tot 14 december 2018. Verzoekers vrijlating werd bewerkstelligd door M. M. die voor de politie werkt en die verzoeker had ingelicht dat L.V. achter zijn arrestatie zat. Tijdens verzoekers gevangenschap werd een visum voor Portugal voor hem geregeld door verzoekster.

Verzoekers verbleven na de vrijlating van verzoeker in Kilamba tot zij op 17 januari 2019 met het vliegtuig naar Portugal konden reizen. Zij verbleven nog 10 dagen in Portugal en reisden daarna door naar België waar zij een verzoek om internationale bescherming deden op 7 februari 2019.

4.3. Verzoekers vrezen dat zij, in geval van terugkeer naar Angola door toedoen van L.V. gedood of gearresteerd zullen worden. Na grondige analyse van het rechtsplegings- en administratief dossier, met inbegrip van de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers, door verwerende partij per post bijgebracht op 8 juni 2022, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen tot de vaststelling dat verzoekers de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten in Angola niet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de Raad vast, na grondige lezing van het administratief dossier en de door verzoekers neergelegde documenten, dat verzoekers de vervolging door L.V. en de detentie van verzoeker die er het gevolg van zou zijn, niet aannemelijk maken.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat L.V. achter de arrestatie van verzoeker zou zitten in augustus 2018, terwijl de overval op de truck plaatsvond in mei 2018 en er een intern onderzoek werd gevoerd door het bedrijf Panapia, dat wees op gebrekkige beveiliging. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de start van de bedreigingen en pesterijen door L.V. situeert in 2014 en weliswaar stelt dat er na zijn weigering om het bedrijf van diens vrouw een contract aan te bieden, de pesterijen voortduurden, maar dat zijn verklaringen hierover zeer vaag en algemeen zijn, zowel met betrekking tot de aard van de pesterijen en bedreigingen als wat betreft de frequentie. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden als volgt: *“Vervolgens is het niet aannemelijk dat L.V. u na al die tijd nog wil vermoorden. U kende L.V. al sinds 2005 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). In 2014 belde L.V. u voor het eerst om te vragen dat uw werkgever, Haliburton, het bedrijf van zijn vrouw zou aannemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het was dus al sinds 2014 dat u problemen had met L. V., maar het duurde tot 2018 tot hij effectief tot stappen overging, en u liet opsluiten. In 2016 zou u van departement veranderd zijn, en werd het contact met L.V. ook minder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Op geen enkele manier kan u aannemelijk maken dat een man waarvan u nu beweerd dat hij u wilt vermoorden, die een ernstig gevaar voor uw leven zou zijn, u al die tijd enkel maar zou ‘storen’ met bureaucratische werkproblemen zoals de auto’s die (niet) op het terrein mochten komen. U werd gevraagd waarom L.V. in 2018 u zou hebben laten opsluiten, en u legde uit dat het allemaal begon toen u de aanvraag weigerde in 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). U legde ook uit dat u sinds 2017 niet meer de samenwerking (eigenlijk dan ook de bescherming van) met de belangrijke figuur C.P.A. had en dat daardoor alles veranderde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Dan nog is het een zeer lange tijd die verstreken is, en waarbij bovendien u ook niet meer in de functie van Aankoop werkte. Gevraagd naar waarom u denkt dat L.V. zo ver zou gaan dat hij u zou willen vermoorden, antwoordde u dat u zeker bent dat hij u achterna zal zitten, en dat u nooit in vrede zou kunnen leven, u zou uw leven riskeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS merkt echter op dat u sinds uw vrijlating ook niets meer hoorde van L. V., en dat u ondertussen ook al drie jaar niet meer in Angola bent. Er zijn intussen dus al 8 jaar verstreken sinds dat u weigerde het bedrijf van de echtgenote van L.V. aan te nemen bij Haliburton. Uw beweerdde vrees voor uw leven ten aanzien van L.V. is niet geloofwaardig in relatie met de effectieve dingen die u beweerd dat gebeurd zijn en de tijd die er ondertussen verstreken is.”* Waar verzoekers betogen dat verwerende partij hierdoor volledig voorbijgaat aan de verklaringen van verzoeker dat de problemen aansleepten van 2014 tot 2018 en daarbij zij verklaringen op pagina 27 van het persoonlijk onderhoud van verzoeker citeren, kan de Raad slechts vaststellen dat hierin het volgende te lezen is: *“Ok maar u had ook niet meer de beslissingsmacht bij de Dienst Aankoop, het lijkt me toch een lange tijd om na 2014 nog steeds op die manier naar u toe te reageren? De situatie was in medium tot lange termijn, het was een ding en dan het andere, en zo kwamen we tot de resultaten. En dan kwamen we uiteindelijk op het punt”*. In zoverre uit de lezing van zijn verklaringen blijkt dat hij voordien verwees naar het feit dat L.V. zijn leven hard kon maken, dat hij probeerde zijn leven moeilijk te maken en alle kleine voordelen die hij aan verzoeker voordien gaf, er niet meer waren, zoals de gewone procedures volgen en op de vertragingen wachten (notities PO verzoeker, p. 22), kan hieruit enkel blijken dat het volgens zijn verklaringen om eerder beperkte pesterijen ging. In het licht van de door verzoeker zelf geschetste context en zijn relatie met L.V. is het dan ook weinig aannemelijk dat L.V. zich plots zou inspannen om verzoeker te laten arresteren door de politie, nadat reeds een intern onderzoek was bevolen naar de overval op de truck door Panapia, als vergelding voor het feit dat hij weigerde het bedrijf van L.V.’s vrouw, waarvan verzoeker overigens de naam niet kent, aan te bevelen om een contract te sluiten bij Haliburton.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verwerende partij wel heeft rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij al sinds 2014 problemen zou hebben gehad en de bureaucratische problemen die hij voor verzoeker zou veroorzaken hebben.

Het is bijgevolg op goede gronden dat verwerende partij besluit dat het niet aannemelijk is dat L.V. plots in 2018 tot dergelijke drastische maatregelen zou overgaan als het laten opsluiten van verzoeker, of dat hij hem heden zou willen vermoorden in geval van terugkeer naar Angola. Dat verwerende partij verzoekers verklaringen zou verdraaien, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, kan niet worden bijgetreden, gelet op het voorgaande. Waar verzoekers nog de verklaringen van verzoeker citeren over de machtswissel in Angola en het feit dat hij niet langer op de bescherming van C.P.A. kon rekenen daardoor, kan na lezing van verzoekers verklaringen niet blijken dat verzoeker afhankelijk was van C.P.A. wat zijn veiligheid betreft ten aanzien van L.V.. In zoverre verzoeker verklaarde dat hij moest verhuizen omwille van L.V. en dat deze hem bedreigde dat hij kon verdwijnen maar dat hij tot de verkiezing van de nieuwe president zich beschermd voelde door C.P.A. maar daarna niet meer, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker volgens zijn verklaringen tot 9 augustus, en dus ook nadat C.P.A. zijn positie zou verloren hebben en ook nog enige tijd na de overval op de truck in mei 2018 bij Haliburton bleef werken maar blijkbaar geen specifieke bedreigingen meer kreeg tot zijn beweerde arrestatie op 10 augustus 2018 en evenmin daarna nog bedreigingen door L.V. ontving. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat L.V. achter de beweerde arrestatie van verzoeker zou zitten of dat hij hem anno 2022 naar het leven zou staan omwille van zijn weigering in 2014 om het bedrijf van L.V.'s vrouw; die overigens zelf bij Haliburton werkt, te helpen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat zijn vader altijd bij Haliburton gewerkt heeft en er nog steeds werkt maar verder ook geen melding maakt van enige problemen die verzoekers vader met L.V. zou hebben gekend als gevolg van verzoekers beweerde problemen met L.V..

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen plausibele verklaring heeft voor het feit dat hij op geen enkele wijze andere personen in Haliburton gedurende al die jaren op de hoogte bracht van de pesterijen en bedreigingen door L.V.; en evenmin zijn directe oversten op de hoogte bracht van de vraag van L.V. die aan de oorsprong lag van de voorgehouden problemen en waarover verzoeker zelf meende dat ingaan op het verzoek een belangenconflict zou betekenen. Waar nog zou kunnen aangenomen worden dat verzoeker initieel in 2014 vond dat hij dit met niemand anders binnen Haliburton moest bespreken omdat het voor hem duidelijk om een belangenconflict ging en de vraag van L.V. dus moet geweigerd worden; is het niet aannemelijk dat hij niemand met een verantwoordelijke functie in Haliburton hierover aansprak in de daarop volgende vier jaar waarin hij regelmatig bedreigd werd, zeker nu verzoeker verklaart dat L.V. hem ook nu nog naar het leven staat en dat L.V. hem zou gewaarschuwd hebben dat hij kon verdwijnen. Gelet op de ernstige gevolgen die verzoeker aan de beweerde pesterijen en bedreigingen verbindt, is het weinig geloofwaardig dat hij hierover niemand binnen het bedrijf zou hebben aangesproken gedurende al die jaren, en evenmin nadat L.V. hem zou bedreigd hebben dat hij zou kunnen verdwijnen. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker evenmin van job veranderde, wat hem met name door C.P.A., die hij vertrouwde en hem tot in 2017 beschermde, was aangeraden. Verzoeker veranderde volgens zijn verklaringen weliswaar van departement binnen Haliburton, waardoor hij minder in contact zou komen met L.V. maar ondanks het feit dat de bedreigingen bleven duren, bleef hij toch in het bedrijf werken. De vaststelling dat hij bij Haliburton bleef werken tot aan zijn arrestatie, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, minstens de ernst van zijn vrees voor L.V.. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker zelf verklaarde dat hij als professor actief was en dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat hij inkomsten verwierf uit een tewerkstelling in twee scholen. Verzoeker had bijgevolg reeds een inkomen uit een andere tewerkstelling. Dat hij in deze omstandigheden geen ernstige poging onderneemt om Haliburton te verlaten, indien hij daadwerkelijk al die jaren reeds bedreigd zou zijn door L.V., is niet geloofwaardig, minstens ondermijnt dit de ernst van de beweerde problemen met L.V. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij het probleem zelf zou willen oplossen hebben en er met niemand in Haliburton over wilde praten uit vrees om de problemen met L.V. op die manier nog groter te maken. Verzoekers voeren nog aan dat verzoeker wel degelijk stappen heeft ondernomen om zijn problemen aan te kaarten, met name met C.P.A., maar dat diens pogingen om met L.V. te praten, niet succesvol waren. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat hij al die jaren niemand in Haliburton hierover sprak en niet van job veranderde, wat, zoals hierboven reeds aangehaald, weinig geloofwaardig is, gelet op de ernstige gevolgen die verzoeker zelf verbindt aan de bedreigingen en de duur van de problemen met L.V.. Verder wijst de Raad er op dat, waar verzoekers stellen dat verzoeker aanvankelijk dacht dat het allemaal niet zo ernstig was en zich pas van de ernst van de bedreigingen bewust werd tot L.V. erin slaagde om hem te laten opsluiten, uit zijn verklaringen blijkt dat hij ook voordien de bedreigingen ernstig genoeg achtte om C.P.A. in te schakelen wat tegenstrijdig is aan verzoekers stelling dat hij de bedreigingen aanvankelijk niet ernstig nam.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de timing en aanleiding van zijn opsluiting in de gevangenis niet geloofwaardig zijn. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze het verband tussen de problemen met L.V., die begonnen in 2014 en de arrestatie van verzoeker naar aanleiding van de overval op de truck aantoonde.

Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing ligt geen aannemelijke verklaring voor waarom L.V. al die tijd zou wachten om verzoeker te laten arresteren, indien hij daartoe de macht had, zoals verzoekers beweren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker tot de machtswissel in 2017 de bescherming genoot van C.P.A., *quod non*, dan nog moet worden vastgesteld dat L.V. nog zeer lange tijd wachtte om verzoeker te laten arresteren. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin weet aannemelijk te maken dat L.V. achter zijn opsluiting zat. De Raad wijst er in dit verband op dat volgens zijn verklaringen verzoeker pas op 10 augustus 2018 zou zijn aangehouden terwijl de overval op de truck van het bedrijf zou hebben plaatsgevonden in mei 2018. Verzoeker verklaart het tijdsverloop tussen de overval en zijn arrestatie door het onderzoek dat eerst zou zijn gevoerd door een extern bedrijf in opdracht van Haliburton, maar de Raad is hierdoor geenszins overtuigd. Indien L.V. daadwerkelijk de intentie had om verzoeker te laten opsluiten en daartoe ook de macht had, zoals verzoekers in het verzoekschrift beweren, valt niet in te zien waarom L.V. de overval niet meteen zou aangrijpen om verzoeker te laten arresteren en opsluiten. Bovendien zijn verzoekers verklaringen dat L.V. degene zou zijn die zijn arrestatie heeft georkestreerd, enkel gebaseerd op wat M., die hem uit de gevangenis zou hebben gekregen, hem verteld heeft (notities PO verzoeker, p. 26). Dat ook de politie dit zou hebben gezegd, zoals in het verzoekschrift wordt geponeerd zonder concrete verwijzing naar de notities van de persoonlijke onderhoud, kan niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de lezing ervan kan slechts blijken dat verzoeker enkel verklaart, gevraagd waarom hij denkt dat L.V. betrokken is in zijn opsluiting: *“Omdat mister M. dat zei, hij was verantwoordelijk was”* (notities PO verzoeker, p. 26) waarna hij uitlegt dat mister M. de persoon is die hem vrij kon krijgen en naar België bracht. Het gaat bijgevolg om loutere beweringen en veronderstellingen van verzoeker waarvoor hij in de huidige stand van zaken geen enkel begin van bewijs bijbrengt, noch van zijn eigenlijke opsluiting.

De loutere verwijzing naar een artikel in Wikipedia over de corruptie in Angola waarin gewezen wordt op de belangenvermenging tussen het zakenleven en regeringsverantwoordelijken in Angola en het feit dat overheidsfunctionarissen regelmatig smeergeld vragen aan zakenmensen, kan geenszins volstaan om de link tussen L.V. en verzoekers opsluiting aan te tonen. De Raad kan aannemen dat corruptie welig tiert in Angola en dat ook het zakenleven hierdoor geraakt wordt, maar herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt zijn gegronde vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. De Raad heeft hierboven reeds vastgesteld dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. De loutere verwijzing naar een algemeen artikel over corruptie volstaat niet om te besluiten dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met L.V. in het kader van zijn activiteiten bij Haliburton, en het verband met zijn opsluiting geloofwaardig zijn. Ook de vaststelling dat verzoeker op geen enkel ogenblik gedurende zijn vier maanden durende gevangenschap een advocaat probeerde te contacteren, terwijl hij wel degelijk over geld beschikte, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en vrees voor L.V.. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U beweerde dus dat u vier maanden onschuldig opgesloten in de gevangenis voor de overval op het transport. Echter, gedurende deze vier maanden hebt u nooit de stap gezet om een advocaat te contacteren om u vrij te helpen krijgen (Notities persoonlijk onderhoud CGVS p.25). Het feit dat een advocaat veel geld kost is geen geldig argument, daar u wel met blijkbaar wél geld had om met vijf personen, dus u, uw vrouw en drie kinderen, legaal van Angola naar Portugal en nadien nog eens van Portugal naar België te vliegen. Van iemand die werkelijk onterecht beschuldigd wordt van betrokkenheid bij een diefstal van chemisch materiaal en die daarvoor onterecht gedurende maanden opgesloten wordt, kan verwacht worden dat u ook wel zelf de nodige stappen zet om u uit deze benarde situatie te halen. U had immers zelf ook machtige vrienden, u had financiële middelen. Het feit dat u naliel dit te doen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging.”* Verzoekers betoog dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat het heel uitzonderlijk is dat iemand een advocaat gebruikt tenzij men veel geld heeft en dat voor een hoorzitting een advocaat nodig is maar dat dit nooit heeft plaatsgevonden en dat hij er de noodzaak niet van inzag, volstaat niet om deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekers gaan er immers aan voorbij dat in essentie wordt gewezen op het feit dat verzoeker blijkbaar wel geld had om met vijf personen legaal van Angola naar Portugal en van Portugal naar België te reizen, en dat bijgevolg zijn argument dat enkel personen met veel geld op een advocaat beroep doen geen hout snijdt, nu hij blijkbaar wel over voldoende geld beschikte om met zijn gezin naar België te reizen via Portugal. Verzoekers betwisten deze laatste vaststelling overigens niet. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over zijn verblijf in de gevangenis, in tegenstelling tot wat hierover in het verzoekschrift wordt gesteld, eerder vaag zijn en zich beperken tot een algemene beschrijving van de dagelijkse routine in de gevangenis, zodat verzoekers met dergelijk algemeen betoog en gelet op het voorgaande evenmin aantonen dat verzoeker werd aangehouden door toedoen van L.V. zoals zij beweren.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers de beweerde vervolging door L.V. omwille van verzoekers weigering om het bedrijf van L.V.'s echtgenote een contract met Haliburton te bezorgen in 2014 niet aannemelijk maken gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden, verzoekers vage verklaringen en de vaststelling dat verzoeker niet alle informatie verschaft met betrekking tot zijn visumdossier en zijn professionele activiteiten.

Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van aard om de bovenstaande analyse door de Raad om te buigen. Hierover wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze verder geen verband met de door u beweerde vervolging door L. V.. De vliegtickets bevestigen enkel dat u naar Portugal bent gereisd. Wat de volgende documenten betreft: uw ziekteverzekeringskaart, uw kiezerskaart, uw rijbewijs, dienen zij enkel ter ondersteuning van uw identiteit. De documenten die te maken hebben met Haliburton staven uw tewerkstelling in die mate dat u zeker in 2011 bij Haliburton een contract kreeg als chauffeur. Deze vormen geen bewijs voor uw contacten met L. V.. Hetzelfde wordt vastgesteld voor de documenten van uw vrouw, ze bevestigen haar lidmaatschap bij MPLA en haar identiteit, alsook het feit dat ze studeerde en werkte voor de bank. Ze vormen geen bewijs voor de beweerde vervolging in uw land van herkomst.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet worden betwist in het verzoekschrift.

Voorts stelt de Raad vast dat een aantal aspecten van verzoekers visumdossier toegevoegd aan het administratief dossier een negatieve indicatie vormen voor verzoekers algemene geloofwaardigheid en dat verzoekers de pertinente vaststellingen met betrekking tot de visum aanvraag van verzoekers in de bestreden beslissingen niet weten te weerleggen. Met betrekking tot het visumdossier van verzoekers dat door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de inhoud ervan wel werd besproken met verzoekers. Blijkens de bestreden beslissingen wordt bij vraag 27 in verzoekers visumdossier *“Vingerafdrukken (...) die eerder zijn genomen ten behoeve van een Schengenvisumaanvraag”* nee als antwoord aangestipt en is er geen indicatie van de datum waarop afdrukken in het systeem werden opgenomen. Verzoekers betwisten de lezing van de gegevens op het visumdossier als dusdanig niet maar stellen in het verzoekschrift dat de informatie uit het visumdossier niet opweegt tegen de gedetailleerde, coherente en spontane verklaringen over de gebeurtenissen met L.V. en de detentie waarvan verzoeker het slachtoffer werd; dat het niet abnormaal is dat hij nog loon kreeg uitbetaald voor augustus omdat hij nog een aantal dagen tussen 27 juli, de betaaldag voor de maand juli en 10 augustus, de datum van zijn arrestatie, werkte en dat zij wel aan de medewerkingsplicht voldoen, nu zij bij het verzoekschrift een document van Haliburton voegen van 2015 waaruit volgens verzoekers blijkt dat hij wel degelijk meerdere jaren voor het bedrijf heeft gewerkt. De Raad is geenszins overtuigd door de argumenten van verzoekers met betrekking tot de bevindingen van verwerende partij inzake hun visumdossier en de impact ervan op hun algemene geloofwaardigheid. Vooreerst voeren verzoekers geen verweer tegen de vaststelling dat het visumdossier van verzoeker vermeldt dat hij niet eerder vingerafdrukken afleverde voor een visum voor Portugal, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in een email van zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud, argumenteert dat hij in 2016 een visumaanvraag deed en voor zijn aanvraag in 2018 geen vingerafdrukken moest afstaan, precies omdat hij die reeds in het kader van een eerdere visumaanvraag had afgestaan (notities PO verzoeker, p. 28). Dit moet volgens verzoekers verklaren waarom een Schengenvisum voor verzoeker werd bekomen op een ogenblik dat verzoeker in de gevangenis zat en het dus niet noodzakelijk was om zich persoonlijk aan te bieden. De advocaat van verzoekers had in zijn email dd. 5 november 2021, opgenomen in het administratief dossier, gewezen op artikel 13 van de VIS Verordening, dat vereist dat visumaanvragers in beginsel persoonlijk dienen te verschijnen bij de indiening van hun eerste aanvraag en dat, indien de bij een vorige aanvraag genomen vingerafdrukken minder dan 59 maanden voor de datum van de nieuwe aanvraag voor het eerst in het VIS werden opgenomen, deze naar de volgende aanvraag worden gekopieerd. Verzoeker specificeert tijdens het persoonlijk onderhoud niet op welke datum hij in 2016 een visumaanvraag zou hebben gedaan, terwijl de email van zijn advocaat vermeldt dat dit in december 2016 zou zijn gebeurd en dat hij zijn vorig paspoort, waarmee hij het vorig visum zou hebben aangevraagd, niet meer heeft omdat hij het moest inleveren bij de aanvraag van zijn nieuwe paspoort. Uit de kopie van het paspoort waarmee verzoeker naar Portugal en België reisde in 2019 blijkt dat dit paspoort werd afgegeven op 23 april 2018 en dus na zijn beweerde aanvraag in 2016. Er ligt evenwel geen verklaring voor waarom het visumdossier van verzoeker dan vermeldt dat hij nooit eerder vingerafdrukken heeft gegeven. Zelfs indien verzoeker zijn vorig paspoort heeft moeten inleveren, zoals hij beweert, zou dit, indien hij daadwerkelijk in 2016 een Schengenvisum vroeg voor Portugal en zijn vingerafdrukken had gegeven, in beginsel op zijn visumaanvraag in 2018 als dusdanig moeten zijn aangemerkt. Waar verzoekers advocaat stelt dat deze vingerafdrukken afgenomen in het kader van een visumaanvraag slechts vijf jaar bewaard worden en ter terechtzitting daarvoor verwijst naar artikel 13 van de Visumcode, kan de Raad slechts vaststellen dat dit artikel enkel de omstandigheden omschrijft waarin niet opnieuw vingerafdrukken

moeten worden afgegeven en niet de maximale periode gedurende dewelke deze vingerafdrukken mogen worden bewaard. Over dit laatste wordt niets bepaald in de Visumcode, zodat de veronderstelling van verzoekers advocaat ter terechtzitting dat mogelijk niet meer kan worden nagegaan of verzoeker al dan niet in het verleden reeds een visumaanvraag deed, in elk geval niet wordt bevestigd door de bewoordingen van de Visumcode. In dit verband kan ook nergens uit blijken dat verzoeker *“absoluut geen bevestiging [kan] krijgen van zijn verklaringen bij de Portugese autoriteiten”* zoals hij beweert in zijn email van november 2021, noch voert hij enig beletsel aan waardoor hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bevestiging te verkrijgen van verzoekers verklaring dat hij wel een visum ontving in 2016 en daarom niet opnieuw vingerafdrukken moest afstaan bij zijn aanvraag in 2018.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers (inclusief verzoeker) een afspraak op 30 oktober 2018 voor hun visumaanvraag kregen van VFS Global en dus op een tijdstip waarop verzoeker zich volgens zijn verklaringen nog in de gevangenis bevond en dat het visumformulier op naam van verzoeker zijn handtekening draagt. Hiermee geconfronteerd verklaart verzoeker dat hij zelf nooit persoonlijk naar VFS Global is geweest maar dat dit werd afgehandeld door zijn echtgenote, die wel nog haar vingerafdrukken moest geven en dat hij het formulier in de gevangenis heeft getekend. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat deze verklaring niet strookt met de verklaringen van zijn echtgenote, die in tegendeel negatief antwoordt op de vraag of haar echtgenoot ook een formulier moest tekenen voor alle visa regelingen, dat zij nooit de medewerking van verzoeker nodig had en dat hij niet beschikbaar was (notities PO verzoekster, p. 10). Verder stelt de Raad vast dat in de email van verzoekers advocaat wordt gesteld dat verzoekers vader het formulier in de gevangenis werd gebracht, maar dat noch verzoeker, noch verzoekster hiervan melding maken in hun persoonlijk onderhoud, zoals eveneens terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen inzake de handtekening van verzoeker en de betrokkenheid van verzoekers vader bij het overmaken van het formulier aan verzoeker in het verzoekschrift ongemoeid laten, terwijl hierboven ook werd vastgesteld dat zij niet kunnen verklaren waarom het formulier vermeldt dat verzoeker geen vorige visumaanvragen heeft gedaan, maar wel dat zijn vingerafdrukken in het visumdossier zitten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het verloop van de visumaanvragen en bijgevolg ook aan verzoekers verklaring dat hij tot 14 december 2018 in de gevangenis verbleef. Waar verzoekers nog opmerken dat de betaling voor de maand augustus kan verklaard worden door het feit dat hij nog enkele dagen in augustus voor Haliburton heeft gewerkt en dit een bedrijfsbeleid van Haliburton kan zijn, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande en kan dit vastgestelde indicatie van ongeloofwaardigheid niet teniet doen. Hetzelfde geldt voor het stuk van Haliburton uit 2015, waaruit weliswaar zou kunnen afgeleid worden dat hij in dat jaar nog voor Haliburton werkte, maar verder niet de vastgestelde onregelmatigheden bij de aanvraag van het visum; noch de hierboven vastgestelde ongerijmdheden kan verklaren. Verzoeker merkt nog op het onmogelijk was om attesten op te vragen van Haliburton bij de aanvraag van zijn visum, aangezien L.V. een hoge functie had binnen het bedrijf en het dus logisch is dat hij voor de aanvraag van zijn visum een attest zou opvragen van een andere plaats van tewerkstelling. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker verklaarde dat L.V. *“verantwoordelijk [was] voor de hele basis Solnis”* (notities PO verzoeker, p. 15) en dat hij de toestemming moest hebben van L.V. om materiaal buiten te krijgen (p. 19). Hieruit kan blijken dat L.V. een cruciale functie had op de basis Solnis, maar niet dat L.V. een werknemer was van Haliburton. Verder stelt de Raad ook vast dat het visumdossier twee documenten bevat die blijken de bestreden beslissingen attesten van tewerkstelling zijn van de scholen Oscar Ribas en Shelsia LDA en dat zijn visumdossier geen enkele verwijzing bevat naar zijn tewerkstelling bij Haliburton, terwijl blijken de bestreden beslissing als beroep professor wordt vermeld. Hierover wordt in de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat er in uw visumdossier nergens een vermelding is van uw job bij Haliburton. Als beroep staat er aangeduid dat u professor bent, en het bevat ook twee attesten van tewerkstelling in de scholen Oscar Ribas en Shelsia LDA. U legde uit dat u een samenwerking deed met de school, voor gehandicapte mensen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U kreeg daar wel 300 000 Quanza voor per maand (ongeveer 478,61 euro in januari 2022), wat ook overeenkomt met het bedrag dat u elke maand kreeg zoals te zien op uw bankafschrift in uw visumdossier. Dit ligt ruim boven het gemiddelde van het gemiddelde inkomen in Angola, maar u gaat er wel heel minimaliserend over. Op basis van deze bevindingen concludeert het CGVS dat u niet alle informatie geeft met betrekking tot uw visum en uw visumdossier, en leidt tot twijfels bij uw bewering tot aan uw opsluiting voor Haliburton te hebben gewerkt en bij uw opsluiting. Volgens uw bankafschriften ontving u duidelijk ook een salaris voor augustus 2018, toen u beweerdelijk al opgesloten was. Het is opmerkelijk dat u betaald kreeg voor een periode waarin u zeker de helft van de tijd al opgesloten was. De documenten die u neerlegde van Haliburton zijn enkel een bewijs dat u in 2011 twee contracten tekende bij Haliburton, maar bewijzen verder nog niet dat u daar effectief tot 2018 gewerkt hebt.”*

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker pas wanneer hij geconfronteerd wordt met de vermelding op zijn visumdossier dat hij een professor is tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart *"ja, Het is meer een samenwerking, voor gehandicapte mensen"* (notities PO verzoeker, p. 28) maar hier noch tijdens het interview bij de DVZ noch toen hem werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud alle jobs uit te leggen die hij had in Angola, iets over gezegd heeft. In zoverre het logisch zou zijn dat hij voor visumdoeleinden attesten zou opvragen van de andere plaats waar hij tewerkgesteld werd, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hierover aanvankelijk niets vertelde en pas na confrontatie met de gegevens in het visumdossier, dat uitgebreid met verzoeker werd besproken tijdens het persoonlijk onderhoud, bevestigt dat hij een professor is. Het lijkt er dan ook sterk op dat verzoeker, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen niet alle informatie geeft met betrekking tot zijn visum en visumdossier. Verder zaaien de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de betalingen door beide scholen twijfel over zijn bewering dat hij tot zijn arrestatie in augustus 2018 voor Haliburton zou gewerkt hebben. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierover evenmin in het verzoekschrift enige duidelijkheid schept.

Ook de door verzoekers bij de indiening van hun verzoek om internationale bescherming en bij het verzoekschrift bijgebrachte documenten, kunnen bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. De twee contracten met Haliburton, gedateerd op 21 en 22 september 2011 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4), een visitekaartje van verzoeker waarop wordt vermeld *"delivery driver"* en Haliburton (stuk 5) tonen aan dat verzoeker twee contracten heeft getekend met Haliburton in 2011 en dat hij er koerier is geweest, niets meer. De badge van Sonils, het bedrijventerrein waar Haliburton zou gevestigd zijn, toont aan dat verzoeker toegang kreeg tot dit terrein, maar niets meer. Verzoeker legt ook nog zijn rijbewijs neer, zijn ziekteverzekering en deze van zijn echtgenote, zijn kiezerskaart, haar studentenkaart, rijbewijs en ziekteverzekering en badge van BPC, het bedrijf waarvoor verzoekster werkte. Deze documenten hebben betrekking op hun identiteit en de professionele activiteiten van verzoekster, die verder niet ter discussie staan. Deze documenten hebben geen betrekking op de problemen die verzoeker zou hebben gehad met L.V. en hieruit kunnen deze problemen geenszins blijken. De MPLA kaart van verzoekster, toont haar lidmaatschap van deze partij aan, maar hieruit kan evenmin blijken dat verzoeker zou zijn gechanteerd door L.V. en door zijn toedoen zou zijn gearresteerd. Aan hun verzoekschrift wordt een document van Haliburton toegevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker in 2015 een *"most valued performance"* heeft geleverd. In zoverre hieruit kan blijken dat verzoeker in 2015 actief was voor Haliburton, bevat dit document verder geen relevante informatie met betrekking tot de door hem beweerde problemen met L.V.. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift kopieën toe van hun paspoorten en deze van hun kinderen. De Raad stelt vast dat Angolese nationaliteit en identiteit en deze van hun kinderen niet worden betwist.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging, die volgens haar verklaringen voortvloeit uit de vluchtmotieven van verzoeker, stelt de Raad, na lezing van het administratief en rechtsplegingsdossier vast dat zij het verband tussen de door haar aangehaalde feiten, met name de honden die vergiftigd werden, de stenen die werden gegooid, het ongeval met een motorfiets, niet kan aantonen en dat haar verklaringen hierover zeer vaag zijn en gebaseerd op louter vermoedens. Gelet op wat voorafgaat. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift de volgende motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster ongemoeid worden gelaten: ***"Wat betreft uw persoonlijke vrees die te maken heeft met de problemen van uw echtgenoot voegt het CGVS nog het volgende toe. Nergens tijdens het volledige onderhoud legde u een duidelijke link tussen de dingen die er gebeurden, de honden die vergiftigd werden, de stenen die werden gegooid etc. en de problemen van uw echtgenoot. U werd gevraagd naar wanneer u vreemde dingen begon op te merken. U legde uit dat het nog in Ingombota was, waar u woonde tot 2014. Het was pas na de arrestatie van uw echtgenoot in 2018 dat u bedacht dat het misschien te maken kon hebben met de problemen van uw echtgenoot met L.V.(notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). In 2018 werden uw honden dan vergiftigd, maar u bent hier niet mee naar de politie gegaan. De politie had volgens u wel belangrijker dingen om zich zorgen over te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U had ook een ongeluk met een motorfiets, waarbij zowel u en de bestuurder van de motorfiets schade hadden. De man met de fiets is gewoon weggelopen. Gevraagd naar waarom u denkt dat er een links is met dit ongeluk en de problemen van uw echtgenoot, bent u eigenlijk niet zo zeker hiervan. U vindt het gewoon allemaal wat te veel toeval (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Gezien u zelf ook geen duidelijkheid hierin kan scheppen, nog zeer vaag bent in de gebeurtenissen met de honden en de stenen, stelt het CGVS vast dat deze gebeurtenissen niet gelinkt kunnen worden aan de beweerde vervolging door L. V.. Deze feiten betreffen normale gemeenrechtelijke misdrijven van vandalisme en een verkeersongeval, hetgeen bezwaarlijk gecategoriseerd kan worden als daden van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."***

De Raad neemt deze motieven, gelet op het feit dat deze ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift en correct zijn, onverkort over. Hetzelfde geldt voor de door verzoekster neergelegde documenten waarover op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd in de beslissing met betrekking tot verzoekster: *“Wat betreft de documenten die u neerlegde: de kaarten van MPLA, dus de OMA kaart en de militantenkaart, tonen enkel uw connectie met de regerende partij binnen Angola aan maar niet de door u beweerde vervolging in Angola. De vliegtickets bevestigen enkel dat u naar Portugal bent gereisd. U legde ook de informatie van uw verzekeringen, uw rijbewijs, uw studenteninformatie, de badge van BPC, consular ID neer. Dergelijke documenten kunnen enkel uw identiteit bevestigen, maar hebben verder nog geen bewijswaarde in de beweerde problemen die uw echtgenoot had met L. V..”*

De Raad beschouwt de motieven in de bestreden beslissingen waarbij verzoekers wordt verweten geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Portugal als overtollig gelet op het voorgaande. Bijgevolg is het niet noodzakelijk om in te gaan op verzoekers' kritiek hierop nu dit de beoordeling door de Raad niet kan ombuigen. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij ter terechtzitting, gelet op het gegeven dat verzoekers kopieën hun paspoorten toevoegen aan het verzoekschrift, aangeeft zelf de motieven met betrekking tot de verklaringen over hoe verzoekers hun paspoort verloren en waar dit zich bevindt als overtollig te beschouwen, zodat evenmin op verzoekers' kritiek hierop moet worden ingegaan door de Raad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund en besluit dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij vervolging dan wel ernstige schade riskeren bij terugkeer naar dat land omwille van hun beweerde maar niet aannemelijk bevonden problemen met L.V..

Indien, zoals *in casu*, verzoekers' relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers' betoog dat verzoekers het risico lopen vervolgd te worden omwille van hun politieke overtuiging en dat zij, gezien verzoekers opsluiting zonder proces de Angolese autoriteiten verzoekers geen effectieve bescherming kunnen bieden, is dan ook niet dienstig.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Angola.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk hebben gemaakt omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.3. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET